

 **Explicații: Particularități gramaticale și noțiuni**

Noțiuni	Explicație	Exemplu
„Zählform“ (limba bulgară)	Această categorie gramaticală servește la stabilirea exactă a unui număr. Ea nu apare la toate substantivele, ci la numerale sau anumite adverbe (de ex. колко – cât, няколко – câteva/câțiva sau толкова – atât).	un student – doi studenți un candidat – doi candidați
acuzativ	La substantiv și la părțile de vorbire folosite cu valoare substantivală, acuzativul este unul dintre cazurile care se poate construi cu sau fără prepoziție. Valoarea de bază exprimată de cazul acuzativ este cea de obiect direct, adică de obiect care suportă efectul acțiunii desemnate de un verb tranzitiv: <i>a semăna grâu, a vâna iepuri, a construi vapoare, a citi o carte</i> . Acuzativul poate indica și un interval de timp sau o distanță.	El ia <u>valiza</u> . Ea vede <u>un film</u> în fiecare zi. El a mers <u>o cale</u> lungă.
adjectivul	Adjectivele determină substantive (cum este ceva?). Pot sta înaintea sau în urma substantivului și se declină (ca și substantivul). Se pot referi și la acțiuni sau evenimente exprimate de verb (vezi valorile adjectivului: atribut, adverb, nume predicativ). Adjectivele au grade de comparație.	mare, mic, roșu, verde, repede, încet, gras, slab, amabil, răutăcios, luminos, întunecat
adverbe de loc	Indică locul sau direcția unei acțiuni.	Băiatul se joacă <u>afară</u> . El merge <u>la vale</u> .

adverbe de timp	Indică momentul, durata, frecvența unei acțiuni.	El vine <u>îndată</u> . Ea cântă <u>mâine</u> . Ei pleacă <u>adesea</u> .
adverbe de cauză	Descriu cauzele unei acțiuni sau stări.	El a făcut-o <u>dinadins</u> .
adverbe modale	Arată modul în care se desfășoară o acțiune.	El împarte <u>mereu</u> cadouri. El învață <u>repede</u> .
adverbe interogative	Introduc o întrebare și stau de obicei la începutul propoziției (<i>cum? unde? încotro? cât? când? dincotro?</i>).	<u>Când</u> vii? <u>Cum</u> îți merge? <u>Unde</u> ești? <u>Cât</u> costă?
adverbul	Exprimă caracteristicile unei acțiuni, stări, însușiri sau circumstanțele acțiunilor și stărilor. Adverbele determină un verb, sunt invariabile, iar unele dintre ele pot avea grade de comparație (z.B. <i>repede, mai/la fel de repede, cel mai repede; mult, mai /la fel de mult, cel mai mult</i>).	adverbe de timp: astăzi, mâine, poimâine, ieri, îndată adverbe de mod: abia, așa, bine, rău, mereu, încet, repede, ușor, greu adverbe de loc: acasă, afară, aproape, departe, jos, sus

<p>alternanțe consonantice (limba turcă)</p>	<p>În limba turcă se pot schimba consoanele în interiorul cuvântului la alipirea anumitor sufixe sau terminații. Astfel consoanele nesonore devin sonore (p→b, ç→c, t→d, (n)k→(n)g, k→ğ) dacă sufixul sau terminația încep cu un vocal (a, e, i, ı, o, ö, u, ü). d din sufixe sau terminații devine t dacă se adaugă un cuvânt care se termină în k, p, ş, s, t.</p>	
<p>aorist</p>	<p>Este un timp verbal care apare în limbile bulgară și greacă. El exprimă aspectul momentan al unei acțiuni trecute, fără nici o referire la prezent.</p>	
<p>armonia vocalică (limba turcă)</p>	<p>Armonia vocalică este specifică limbii turce unde într-un cuvânt autohton vocalele a, e, i, ı, o, ö, u, ü se adaptează.</p>	<p>ev (casă) → evler (case) oda (cameră) → odalar (camere) în loc de odaler, da e → a adaptat</p>
<p>articolul hotărât</p>	<p>Însoțește un substantiv, arătând în ce măsură acesta e cunoscut vorbitorului. După poziție se deosebesc următoarele forme: (1) articolul enclitic care apare la sfârșitul cuvântului (omu<u>l</u> , carte<u>a</u>); (2) articol proclitic se află în fața substantivului determinat (<u>un</u> caiet, <u>niște</u> cărți). El se declină. Formele <i>un</i> și <i>o</i> ale articolului hotărât sunt omonime cu cele ale numeralului cardinal/ adjectivului pronominal nehotărât. El se declină.</p>	<p>omu<u>l</u> – <u>un</u> om caietu<u>l</u> – <u>un</u> caiet</p>
<p>articolul nehotărât</p>	<p>Însoțește un substantiv arătând că obiectul definit de acesta nu este cunoscut vorbitorului. El se declină.</p>	<p><u>un</u> câine – <u>niște</u> câini <u>o</u> pisică – <u>niște</u> pisici <u>un</u> plic – <u>niște</u> plicuri</p>

<p>aspectul verbal (limba bulgară)</p>	<p>Această categorie gramaticală a verbului arată felul în care este privită acțiunea sau starea exprimată de acesta din punctul de vedere al duratei, al gradului de realizare a acțiunii etc. Astfel se deosebește aspectul perfectiv (sau desăvârșit) și aspectul imperfectiv (continuu, durativ). În limba bulgară există perechi de verbe cu forme specifice pentru fiecare dintre cele două categorii ale aspectului. Această categorie apare mai mult sau mai puțin sistematizată în funcție de limbă. În limbile slave sunt sistematic exprimate aspectele perfectiv și imperfectiv. În alte limbi și în limba română categoria aspectului nu apare sistematic exprimată. Dacă în limbile slave aspectul reprezintă o categorie gramaticală clasificatoare, în limba română el este o categorie gramaticală flexionară.</p> <p>În limba română și în alte limbi, timpul perfect compus sau timpul perfect simplu exprimă implicit și aspectul perfectiv, iar timpul imperfect exprimă și aspectul imperfectiv sau aspectul iterativ: Când a sunat (aspect perfectiv) telefonul, dormeam (aspect imperfectiv).</p> <p>În copilărie mergeam (aspect iterativ) des la ștrand.</p> <p>Prin urmare, în cazul limbii române, se poate vorbi despre o valoare temporal-aspectuală a formei verbale, care întrunește două categorii gramaticale – cea de timp și cea de aspect.</p> <p>Termenul perfectiv desemnează faptul că acțiunea este privită ca îndeplinită. Termenul imperfectiv desemnează faptul că acțiunea nu s-a încheiat, se află în curs de desfășurare sau se repetă.</p>	<p>perfectiv: напиша (a scrie)</p> <p>imperfectiv: написвам (a scrie)</p> <p>perfectiv: допиша (a scrie mai departe); запяя (a cânta); полетя (a zbura)</p> <p>imperfectiv: дописвам (a termina de scris); запявам (a se apuca de cântat); политам (a începe să zboare)</p>
<p>atribut adjectival</p>	<p>Însoțește și determină un substantiv, având forme deosebite pentru cazul, genul și numărul substantivului.</p>	<p><u>frumoasa</u> mașină Câteva pisici <u>negre</u> stau pe acoperiș.</p>

		Copiii <u>certați</u> plâneau.
atribut adverbial	Se exprimă prin adverbe și locuțiuni adverbiale.	Cartea <u>de acolo</u> e bună. plimbatul <u>de colo până colo</u>
cazul	Cazurile indică relațiile din cadrul propoziției. În limba română există următoarele cinci cazuri: nominativ, genitiv, dativ, acuzativ, vocativ.	
cazul ablativ	Cazul ablativ arată mișcarea dinspre (de unde?) sau cauza (de ce?). Acest caz apare în limba turcă, unde pe lângă cazurile nominativ, genitiv, dativ, acuzativ ce apar și în limba română, mai există două cazuri: locativul și ablativul.	iş (muncă) → iştēn (de la/de muncă/din cauza muncii) ev (casă) → evden (de casă/din casă)
cazul locativ	Cazul locativ arată locația în timp și spațiu: locul în care se află cineva, în care se petrece o acțiune (unde? la cine?) sau momentul acțiunii (când?). Acest caz apare în limba turcă, unde pe lângă cazurile nominativ, genitiv, dativ, acuzativ ce apar și în limba română, mai există două cazuri: locativul și ablativul.	iş (muncă) → işte = la muncă ev (casă) → evde = în casă büro (birou) → büroda = la birou saat altıda = la ora 6 2014'da = în anul 2014
cazul obiectului (limba engleză)	Acest caz denumește complementele directe/indirecte la cazurile acuzativ, dativ care în limba engleză nu sunt diferențiate din punct de vedere formal.	Mihai vede o mașină. (complement direct la acuzativ) Mihai a dat elevului o carte. (complement indirect la dativ)

		Mihai întreabă pe elev. (complement direct la acuzativ introdus de prepoziția pe)
cazul posesiv (limba engleză)	Acest caz indică posesia sau apartenența.	Cartea este a elevului. Prefer cartea Mariei.
cazul subiectului (limba engleză)	Această denumire apare în limba engleză în locul cazului nominativ.	Tu duci pachetul. Câinele latră tare. Cartea este în dulap. Vii (tu) acum?
cazurile (limba bulgară)	<p>Spre deosebire de alte limbi slave substantivul în limba bulgară nu își schimbă forma după caz (precum în limba română), ci are o formă generală. Anumite prepoziții sau locul ocupat de substantiv în propoziție pot indica cazurile (de ex. nominativul sau acuzativul în limba română).</p> <p>Excepție fac substantivele masculine la singular în forma lor determinată (vezi explicațiile referitoare la Determinare), unde terminația la nominativ este ът, iar cea la acuzativ -а sau -я.</p> <p>La unele categorii de pronume din bulgară, precum pronumele personal, nehotărât, reflexiv și interogativ (doar cu formele кой /кого cine) se diferențiază între nominativ, acuzativ și/sau dativ.</p>	<p>Un om pleacă. – Nominativ Văd un om. – acuzativ</p> <p>Omul pleacă. – Nominativ Văd omul. – acuzativ</p> <p>Pe tine te iubesc. Iubesc pe cine mă iubește. Cine vine astăzi? Pe cine iubești mai mult?</p>

comparativ	Comparativul indică raportul intensităților unei caracteristici. Anumite adjective nu au grade de comparație: <i>viu, mort, întreg, egal, etern, oval, principal, secundar</i> .	mai rece, mai cald, mai frumos, mai luminos, mai mic
complemente	Într-o propoziție, în afară de subiect, pot apărea unul sau mai multe complemente. Numărul lor minim este determinat de valența verbului.	<u>El citește cartea</u> (COMPLEMENT DIRECT LA ACC). Ea dă <u>cartea</u> (COMPLEMENT DIRECT LA ACC) <u>nepoatei</u> (COMPLEMENT INDIRECT LA DAT). El vorbește <u>despre tine</u> (COMPLEMENT INDIRECT LA ACC CU PREPOZIȚIE).
condițional-optativul	Prezintă o acțiune dorită, dar a cărei realizare depinde de o condiție. Forme: a) prezent: <i>aș scrie, ai scrie, ar scrie</i> b) perfect: <i>aș fi scris, ai fi scris, ar fi scris</i> Este alcătuit din forme specifice ale verbului auxiliar a <i>avea</i> (formele <i>aș, ai, ar, am, ați, ar</i>) + infinitivul/participiul verbului de conjugat. În limba germană îi corespunde Konjunktiv II.	Aș scrie acum scrisoarea! Dacă nu ar fi participat, n-ar fi fost acum la spital. Dacă ar fi ascultat de noi!
conjuncția	Leagă două propoziții în cadrul frazei sau două părți de propoziție de același fel în cadrul propoziției. Sunt invariabile.	câinele <u>și</u> pisica Pulovărul albastru <u>sau</u> roșu?
conjunctivul	Exprimă o acțiune posibilă și realizabilă în două forme temporale: a) prezent: <i>să învăț, să înveți, să învețe;</i> b) perfect: <i>să fi învățat.</i>	<u>să</u> învăț <u>să</u> fi învățat

	Acest mod se construiește cu ajutorul conjuncției <i>să</i> (marcă a modului conjunctiv). Nu există în limba germană un echivalent.	
construcția да	În limba bulgară nu există forma de infinitiv, folosindu-se construcția <i>да</i> , formată din particula <i>да</i> + forma conjugată a verbului.	a veni Eu pot veni Eu vreau să cânt
cuvânt compus	Termenul de „cuvânt compus“ denumește cuvintele formate din mai multe cuvinte (de ex. din unul sau mai multe substantive/ adjective/adverbe sau prepoziții) prin alăturare (cu/fără cratimă; de ex. floarea-soarelui, floare-de-colț, arbore-de-cacao (cu cratimă), Sfânta Maria (fără cratimă)) sau prin sudare: untdelemn → unt + de + lemn.	rozalb → roz + alb literar-artistic → literar + artistic galben-închis → galben + închis german-român → german + român pursânge → pur + sânge binemeritat → bine + meritat altădată → altă + dată dreptunghi → drept + unghi
dativ	Indică obiectivul sau destinatarul unei acțiuni și este precedat de câteva prepoziții (<i>datorită, mulțumită, grație</i>).	Cartea aparține <u>tatei</u> . Dau cartea <u>elevului</u> . datorită <u>lui</u> mulțumită <u>ei</u> grație <u>profesoarei</u>
declinare	Denumirea generică pentru flexiunea la substantive, pronume și adjective și conjugare la verbe.	nom./acc. sg.: bărbat, gen./dat. sg.: bărbat;

	<p>Substantivul, pronumele și adjectivul se declină după caz, număr și gen; adjectivele și după gradele de comparație. Verbele se conjugă după persoană, număr, timp, mod și diateză.</p>	<p>nom./acc. pl.: bărbați, gen./dat. pl.: bărbați; eu merg, tu mergi, el/ea merge, noi mergem, voi mergeți, ei/ele merg; eu mergeam, tu mergeai, el/ea mergea, noi mergeam, voi mergeați, ei/ele mergeau</p>
determinarea (limba bulgară)	<p>Limba bulgară nu are forme pentru articolul hotărât sau nehotărât, parte de vorbire ce însoțește un substantiv, arătând în ce măsură acesta e cunoscut sau necunoscut vorbitorului. Această funcție e preluată de elemente atașate unui adjectiv sau substantiv denumite morfeme.</p>	<p>omul puternic – un om puternic femeia frumoasă – o femeie frumoasă caietul gros – un caiet gros</p>
diateza	<p>În limba română există diateza activă, pasivă și impersonală. Diateza este categoria gramaticală a verbului care are rolul de a prezenta situația descrisă din diferite perspective. Ea indică de ex. dacă cineva execută o acțiune sau este supus unei acțiuni.</p>	<p>El perie (DIATEZA ACTIVĂ) câinele. Câinele este periat (DIATEZA PASIVĂ).</p>
diateza activă	<p>Subiectul propoziției execută acțiunea exprimată de verb. (Subiectul este <i>activ</i>.) Antonim: <i>diateza pasivă</i>.</p>	<p>Câinele latră. – Cine latră?</p>
diateza pasivă	<p>Subiectul propoziției nu influențează acțiunea exprimată de verb. (Subiectul nu este <i>activ</i>, ci este supus unei acțiuni.) Antonim: <i>diateza activă</i>.</p>	<p>Rufele <u>sunt spălate</u>.</p>

diateza	În limba turcă există pe lângă diateza activă și cea pasivă încă două diateze: cea reciprocă și cea reflexivă (vezi explicațiile referitoare la verbele de reciprocitate/reflexive).	
es (element impersonal)	În limba germană fiecare propoziție trebuie să aibă un subiect, chiar dacă propoziția/enunțul nu are un subiect real. În aceste cazuri se folosește în locul ‚subiectului adevărat‘ pronumele <i>es</i> .	<u>Es</u> regnet. <u>Es</u> gibt viel zu lesen.
feminin	La forma de nominativ-acuzativ singular nearticulat, substantivele feminine au următoarele terminații: <i>-ă (casă, țară)</i> , <i>-e (mare, floare)</i> , <i>-a (basmă, nuia)</i> , <i>-ea (lalea, stea)</i> , <i>-i (zi)</i> .	floare femeie zi stea
forma de bază	Termenul Grundform desemnează forma de bază sub care un cuvânt este trecut în dicționar. La substantive această formă este nominativ singular. La adjective, pronume sau articole forma de nominativ, singular, masculin (pozitiv). La verbe în limbile germană, engleză, română și turcă forma de bază este cea de la infinitiv prezent; în limba greacă și în bulgară cea a pers. a I-a prezent.	
forme de politețe (verbe)	Pentru o formulare mai politicoasă, în limba germană se poate utiliza forma de Konjunktiv II respectiv imperfectul și pronumele personal sau posesiv la pers. II-a plural.	<u>Ați putea</u> închide ușa? Care este numele dvs.?

<p>forme de politețe (pronume)</p>	<p>În limba română se exprimă o atitudine de respect sau distanță față de persoanele către care ne adresăm (pers. 2) sau despre care vorbim (pers. 3) prin pronumele de politețe ce are forme numai pentru persoana a II-a și a III-a singular și plural (<i>dumneata/dumeavoastră</i>). Pronumele <i>dumneavoastră</i> se poate folosi atât pentru plural, cât și pentru singular. Cu valoare de singular, acest pronume exprimă un grad mai înalt de politețe sau o distanță mai mare dintre vorbitor și partenerul său de discuție. În situații oficiale se folosește în limba germană ca formulă de adresare forma de plural a pers. a III-a: <i>Sie</i> (respectiv pronumele posesiv <i>Ihr</i>.) Formele pronominale de politețe se scriu cu literă mare în limba germană.</p>	<p><u>Dumneavoastră</u> stați aici. Care este numele dvs.?</p>
<p>forme pronominale scurte și lungi (limba bulgară)</p>	<p>În limba bulgară pronumele personal, posesiv și reflexiv cunoaște forme scurte și lungi. Aceste forme apar în funcție de topică sau sunt determinate semantic (de ex. la pronumele reflexiv formele scurte apar mai ales pentru indicarea relațiilor de rudenie). Între aceste forme nu există diferențe semantice.</p>	<p>a mea soră – sora mea</p>
<p>“Fugen-s” (element aditiv)</p>	<p>La formarea substantivelor compuse în limba germană se folosește elementul aditiv -s între cele două cuvinte care alcătuiesc cuvântul compus.</p>	<p>Hilfs<u>ver</u>b Liebling<u>st</u>ier</p>
<p>genitiv</p>	<p>Exprimă posesia, apartenența sau dependența. Poate fi precedat de câteva prepoziții (<i>contra, înaintea, în favoarea, în fața, asupra</i>).</p>	<p>cărțile <u>elevilor</u> Cărțile sunt ale <u>elevului</u>. S-a oprit în fața <u>casei</u>.</p>

genitivul scurt (limba turcă)	<p>În limba turcă există genitivul scurt, un mijloc de formare a cuvintelor cu ajutorul substantivelor. Al doilea substantiv primește sufixul posesiv al pers. a III-a singular (vezi explicațiile referitoare la sufixul posesiv).</p>	<p>geliştirme eğitimi – evoluție + pregătire → evoluția pregătirii deneme süresi – probă + timp → perioadă de probă</p>
genul gramatical	<p>În limba germană există genul masculin/feminin/neutru. Genul este important pentru declinarea substantivului, pentru acordul lui cu determinanții săi de tip adjectival și pentru substituirea lui prin pronume. Genul poate fi identificat cu ajutorul perechilor de numerale sau de adjective demonstrative: pentru substantivele masculine: <i>un – doi/acest – acești (elev – elevi)</i>; pentru substantivele feminine: <i>o – două/această – aceste (carte – cărți)</i>; pentru substantivele neutre: <i>un – două/acest – aceste (caiet – caiete)</i>.</p>	<p><u>un</u> copil – doi copii <u>o</u> carte – două cărți <u>un</u> caiet – două caiete</p>
gradele de comparație	<p>Gradele de comparație ale adjectivelor/adverbelor în limba română sunt: pozitiv > comparativ > superlativ.</p>	<p>mare > mai mare > cel mai mare</p>
imperativul	<p>Exprimă un îndemn, o poruncă, o urare sau o rugămintă, având forme numai pentru persoana a II-a singular și plural.</p>	<p><u>Scrie!</u> <u>Scrieți!</u></p>
imperfectul	<p>Acțiunea exprimată de un verb la imperfect este situată în trecut față de momentul vorbirii, neterminată.</p>	<p>El <u>mergea</u> pe stradă. Ei <u>vedeau</u> un film.</p>

indicarea posibilității (limba turcă)	<p>Indică în limba turcă faptul că ceva există sau se poate întâmpla. Astfel de verbe se recunosc după sufixul specific (-bil). Un astfel de sufix care se atașează rădăcinii verbului modifică sensul verbului.</p>	<p>etmek (a face) → edebilmek (a putea face) kullanmak (a folosi) → kullanabilmek (a putea folosi) götürmek (a călători) → götürebilmek (a putea călători)</p>
indicativul	<p>Indicativul exprimă o acțiune reală sub forma unor timpuri bine delimitate: prezent, imperfect, perfect simplu, perfect compus, mai mult ca perfect, viitor propriu-zis, viitor anterior.</p>	<p>El merge în grădină. Măine e luni.</p>
infinitivul	<p>Denumeste acțiunea în două forme temporale: a) prezent: a face, a scrie, a lucra, a vedea; b) perfect: a fi făcut, a fi scris, a fi lucrat, a fi văzut. Modul infinitiv are ca marcă prepoziția <i>a</i>, care dispare când infinitivul urmează după verbele <i>a putea</i>, <i>a ști</i>. Nu poți <u>da</u> cât ți se cere. Multe mai știți <u>vorbi</u>. Infinitivul are două forme: forma scurtă: <i>a citi</i>, <i>a scrie</i>, <i>a zice</i>, <i>a face</i>; forma lungă: <i>citire</i>, <i>scriere</i>, <i>zicere</i>, <i>facere</i>.</p>	<p>a munci, a merge, a iubi, a picta, a sta a fi muncit, a fi mers, a fi iubit, a fi pictat, a fi stat</p>
infinitivul	<p>Infinitivul nu există în toate limbile (de ex. în limba greacă sau bulgară). În limba greacă se folosește particiul perfect invariabil sau „Hypotaktiki“.</p>	
interjecția	<p>Sunt de obicei exclamații, exprimând senzații, stări sufletești, îndemnuri și saluturi sau imitând sunete din natură. Și alte părți de vorbire pot fi interjecții,</p>	<p>OF! Vai! Câm! (SENZAȚII/SENTI-MENTE);</p>

	atunci când au funcție comunicativă, de ex. <i>Sănătate!</i> (urare) sau <i>Doamne!</i> (expresie a uimirii). Sunt invariabile.	Bună! Pa! (SALUT); Noroc! (MIJLOC DE ADRESARE)
mai mult ca perfectul	Formă verbală care exprimă o acțiune efectuată și încheiată înaintea unei alte acțiuni încheiate. Sufixul și desinențele urmează după sufixul de perfect simplu.	eu învățasem tu învățaseși el/ea învățase noi învățaserăm voi învățaserăți ei/ele învățaseră
masculin	Genul este marcat cu ajutorul sufixelor lexicale și al desinențelor, însoțite uneori de alternanțe fonetice. La forma de nominativ-acuzativ singular nearticulat, substantivele masculine au următoarele terminații: consoană (<i>nuc, lup</i>), <i>-u</i> (<i>codru, leu</i>), <i>-e</i> (<i>frate, rege</i>), <i>-i</i> (<i>tei, unchi</i>), <i>-ă</i> (<i>tată</i>).	nuc lup frate rege
modul verbal	Limba română cunoaște următoarele moduri verbale: indicativul, conjunctivul, condițional-optativul și imperativul.	
negarea verbală (limba turcă)	În limba turcă verbele se neagă printr-un sufix de negare (-ma). Un astfel de sufix care se atașează rădăcinii verbului modifică sensul verbului.	yapmak (a face) → yapmamak (a nu face) gitmek (a merge) → gitmemek (a nu merge) olmak (a fi) → olmamak (a nu fi)

neutru	La forma de nominativ-acuzativ singular nearticulat, substantivele neutre au următoarele terminații: consoană (<i>mal, vânt</i>), <i>-u</i> (<i>lucru, fluviu</i>), <i>-i</i> (<i>grai, unghi</i>), <i>-e</i> (<i>nume</i>).	lucru cadou fluviu nume
nominativ	Nominativul este cazul subiectului. Nominativul reprezintă forma de bază a unui substantiv așa cum apare în dicționar.	<u>El</u> duce pachetul. <u>Voi</u> duceți pachetul. <u>Câinele</u> latră tare. <u>Mașina</u> merge repede. <u>Cartea</u> este în dulap. <u>Cartea</u> este captivantă. Vii și <u>tu</u> ?
numărul	Denumire generică pentru singular și plural. În propoziție verbul se acordă în număr cu subiectul.	<u>Copilul</u> cântă. <u>Copiii</u> cântă. <u>Micul câine</u> latră. <u>Câinii mici</u> latră. <u>Copacul</u> este mare. <u>Copacii</u> sunt mari.
nume predicativ	Se formează adesea cu <i>a fi, a rămâne, a deveni</i> . Descrie cum este, rămâne sau devine cineva/ceva.	El este puternic. Ei devin mari. El rămâne liniștit.
numeralul	Numeralul exprimă un număr, ordinea sau cantitatea.	El are <u>patru</u> surori.

		Ea este a <u>doua</u> .
participiul	Indică rezultatul acțiunii. Este o formă de bază pentru formarea timpurilor și a modurilor compuse la diateza activă, reflexivă și pasivă.	părul <u>pieptănat</u> florile <u>tăiate</u> Cartea <u>citită</u> e pe masă.
participiul (limba greacă)	Spre deosebire de alte limbi, în limba greacă există trei tipuri de participiu: participiul prezent activ, participiul prezent pasiv și cel perfect pasiv. Aceste forme nu contribuie la formarea timpurilor, ci au valori asemenea adjectivelor (de atribut, nume predicativ sau adverbe).	
participiul perfect pasiv (limba greacă)	În limba greacă are valoare de atribut sau nume predicativ.	profesorul supărat
participiul prezent active (limba greacă)	În limba greacă are valoare de adverb sau nume predicativ. În multe gramatici este asociat gerunziului din limba română. Este invariabil.	El conducea mașina cântând.
participiul prezent pasiv (limba greacă)	În limba greacă are valoare de atribut adjectival.	copiii cântând

particule	Sunt părți de vorbire care servesc pentru a comunica o nuanță nouă de sens cuvântului însoțit sau propoziției în general. Sensul particulelor depinde de contextul lexical în care se află, de tipul și conținutul enunțului. Fiind părți de vorbire auxiliare, ne semnificative, valoarea lor comunicativ-informativă depinde de funcția sintactică a cuvântului pe care îl însoțesc în propoziție. Sunt invariabile.	cam, foarte, tocmai (INTENSITATE); deja, doar (ACCENTUARE/ DIMINUARE); da, nu (STRUCTURAREA DISCURSULUI)
perfectul compus	Exprimă o acțiune trecută, terminată în momentul vorbirii. Este alcătuit din forme specifice ale verbului auxiliar a avea + participiul verbului de conjugat.	eu <u>am</u> învățat tu <u>ai</u> învățat el/ea <u>a</u> învățat noi <u>am</u> învățat voi <u>ați</u> învățat ei/ele <u>au</u> învățat
plural	Plurarul denumește două sau mai multe ființe sau obiecte.	<u>niște copii</u> <u>acești mici copii</u> <u>Copacii sunt mari.</u> <u>Acești copii aleargă repede.</u>
pozitiv	Este forma de bază adjectivului/adverbului.	mare, rece, cald, frumos, luminos, mic
prefixe verbale	Denumirea de „prefix verbal” se referă aici la particula separabilă a verbelor compuse în limba germană.	mitkommen: <u>Kommst</u> du <u>mit</u> ? teilnehmen: Er <u>nahm</u> am Kurs <u>teil</u> .

prepoziția	Prepozițiile exprimă relații de subordonare între cuvinte determinând cazul pronumelui/substantivului pe care îl preced. Sunt invariabile.	drum <u>de</u> țară ziua <u>de</u> mâine a tăia pâine <u>cu</u> cuțitul a merge <u>spre</u> casă
prezentul	Denumeste ceva ce se întâmplă acum sau care este permanent valabil.	Ea îl <u>iubește</u> pe el. Noi <u>avem</u> o pisică. Ea <u>merge</u> la școală.
prezentul (simplu) continuu (limba engleză)	Acest timp verbal se folosește pentru o acțiune ce are loc în prezent și e în desfășurare (are loc chiar acum sau se va termina în viitor).	Tocmai îmi fac temele. Îmi scriu temele acum. Studiez germana.
prezentul perfect (limba engleză)	Acest timp verbal se folosește pentru o acțiune trecută când nu se precizează timpul exact (dar se știe că e în trecut), pentru o acțiune din trecut ce este relevantă pentru prezent sau pentru o acțiune terminată în trecutul apropiat.	Am văzut un muzeu interesant. În prezent îmi amintesc bine acel muzeu. Un accident teribil a avut loc. Încă sunt afectat de acel lucru. Tocmai a plouat.
prezentul perfect continuu (limba engleză)	Acest timp se folosește atunci când acțiunea e începută în trecut, continuă în prezent sau când acțiunea tocmai s-a terminat (și se dorește sublinierea acestui fapt).	El a făcut toată ziua teme. Acum sunt gata. Am citit toată după-masa. Încă nu am terminat de citit romanul.

<p>prezentul simplu (limba engleză)</p>	<p>Acest timp verbal se folosește pentru a exprima acțiuni care se repetă în mod regulat sau nu se repetă deloc și devin general valabile sau a exprima adevăruri general valabile în prezent.</p>	<p>Pământul este rotund. În fiecare miercuri jucăm fotbal. Ne place să dansăm. El mănâncă la prânz.</p>
<p>pronumele</p>	<p>Pronumele ține locul unui substantiv, adjectiv sau unui fragment de text. Pronumele indică o ființă sau un lucru fără să exprime și calitățile lor. Pronumele se declină după caz, gen, număr și persoană. Există o serie de pronume care nu se declină.</p>	
<p>pronumele personal</p>	<p>Înlocuiește persoane, obiecte sau noțiuni abstracte. El se declină. (<i>eu, tu, el/ea, noi, voi, ei/ele</i>)</p>	<p>El <u>mă</u> vede. <u>Noi</u> avem nevoie de <u>tine</u>. <u>Noi vă</u> strigăm.</p>
<p>pronumele posesiv</p>	<p>Înlocuiește numele unui obiect sau numele unor obiecte care se află într-un raport de posesie unul față de altul. El se declină. (<i>meu, tău, său/sa, nostru, vostru, lor</i>)</p>	<p>casa <u>mea</u> mașina <u>ta</u> copilul <u>său</u></p>
<p>pronumele reflexiv</p>	<p>Marchează identitatea subiectului cu obiectul indirect sau cu cel direct. Acest pronume are forme numai pentru cazurile dativ și acuzativ. (<i>mie/mine, ție/tine, sie/sine, nouă/nouă, vouă/vouă, sie/sine</i>)</p>	<p>Tu <u>te</u> speli. L-am rugat să <u>se</u> implice. Eu <u>mă</u> bâlbâi des.</p>
<p>pronumele nehotărât</p>	<p>Pronumele nehotărât denumește o cantitate indefinită de ființe sau obiecte care fie sunt necunoscute, fie numărul lor nu poate fi stabilit exact.</p>	<p><u>Altul</u> a venit la noi. <u>Cineva</u> intră.</p>

	<p>Pronumele nehotărât <i>un/unul, alt/altul, vreun/vreunul</i> se declină, pe când <i>careva, ceva, altceva, oarecare, orice, orișice</i> nu se declină.</p>	<p>El a văzut <u>altceva</u>. <u>Oricine</u> dorește <u>ceva</u>.</p>
<p>pronumele demonstrativ</p>	<p>Indică un obiect arătând apropierea sau depărtarea lui față de vorbitor sau în raport cu timpul prezent (<i>acesta, acela</i>), identificându-l cu el însuși (<i>același</i>) sau diferențiindu-l de alte obiecte (<i>celălalt</i>). El se declină. (<i>acesta, acela, același, celălalt</i>)</p>	<p><u>Celălalt</u> a venit. <u>Acesta</u> nu e frumos. Pe <u>aceasta</u> nu o cunosc.</p>
<p>pronumele interogativ</p>	<p>Substituie, în propoziții interogative parțiale, cuvântul așteptat ca răspuns. Pronumele interogative sunt: <i>cine?, ce?, care?, cât?, al câtelea?</i> Acestea se declină. Pronumele interogative <i>cine</i> și <i>ce</i> își schimbă forma numai după cazuri. Pronumele interogativ <i>al câtelea</i> este variabil numai după genuri (masculin – <i>al câtelea</i>; feminin – <i>a câta</i>).</p>	<p><u>Ce</u> carte ți-a plăcut? <u>Cine</u> a spus asta? Pe <u>cine</u> ai văzut?</p>
<p>pronumele relativ</p>	<p>Pronumele relativ joacă un rol dublu: stabilește raportul sintactic între o propoziție subordonată și regenta ei și, în același timp, îndeplinește funcția unei părți de propoziție în subordonată. El se declină. (<i>cine, ce, care, cât; cel ce</i>).</p>	<p><u>Cine</u> este acest om? <u>Ce</u> trebuie să fac? Văd câinele <u>care</u> aleargă acolo.</p>
<p>pronumele posesiv reflexiv (limba bulgară)</p>	<p>În limba bulgară pronumele posesiv se formează din pronumele posesiv și cel reflexiv. Această categorie de pronume apare atunci când determină subiectul unei propoziții.</p>	<p>Pot dovedi ale mele cunoștințe (forma lungă) Pot dovedi cunoștințele mele. (forma scurtă)</p>

scrierea cu majuscule	În limba germană primul cuvânt al unei propoziții, substantivele, numele proprii și verbele substantivate se scriu cu literă mare.	copac, Berlin, cititul, Hans
singular	Singularul denumește o singură ființă sau un singur obiect.	<u>o floare</u> <u>acest mic copil</u> <u>Un copac este</u> mare.
sintagme („Funktions-verbgefüge“)	Denumesc în limba germană structurile fixe formate din verbe și substantive în care verbul și-a pierdut sensul inițial.	Er <u>unterzieht sich einer Untersuchung</u> . Er <u>führt ein Gespräch</u> mit dem Rektor.
subjectul	Reprezintă elementul despre care se spune ceva în propoziție. El stă în cazul nominativ. Forma verbului se acordă în număr și persoană cu subiectul.	<u>El</u> citește cartea. <u>Cartea</u> este citită.
substantivul	Substantivele denumesc ființe, plante sau noțiuni abstracte. Ele se declină.	Ana, Maria, casă, mașină, pisică, aplicare, muncă, bucurie
sufixul posesiv (limba turcă)	Spre deosebire de limba română în limba turcă relațiile de posesie nu sunt exprimate prin pronume posesive (meu, tău, său...), ci printr-un sufix posesiv atașat unui cuvânt. (Sufixul posesiv este parte a genitivului scurt)	evim (casa mea) evin (casa ta) ... evimiz (casa noastră) eviniz (casa voastră) ...
superlativ	Superlativul precizează că trăsătura obiectului apare cu maximă intensitate.	cel mai rece, cel mai cald, cel mai frumos, cel mai luminos, cel mai mic

<p> timp verbal</p>	<p>În limba română există următoarele timpuri: prezent, imperfect, perfectul simplu, perfectul compus, mai mult ca perfectul, viitor I (viitorul simplu) și II (viitorul anterior).</p>	<p>El <u>cântă</u>. El <u>cânta</u>. El <u>cântă</u>. El a <u>cântat</u>. El <u>cântase</u>. El <u>va cânta</u>. El <u>va fi cântat</u>.</p>
<p> trecutul continuu (limba engleză)</p>	<p>Acest timp verbal se folosește pentru a exprima o acțiune în desfășurare la un anumit moment din trecut sau pentru a arata că o acțiune trecută a fost întreruptă de o alta.</p>	<p>Îmi amintesc că ieri la ora 5 mă uitam la televizor. Mă jucam pe calculator când ea a sunat. În timp ce eram la picnic, a început să plouă.</p>
<p> trecutul perfect (limba engleză)</p>	<p>Acest timp verbal exprimă o acțiune anterioară altei acțiuni din trecut sau anterioară unui moment din trecut.</p>	<p>El a câștigat deja cinci medalii. Ea nu și-a dat încă examenul. Nu am știut acest lucru până acum.</p>
<p> trecutul perfect continuu (limba engleză)</p>	<p>Acest timp verbal exprimă o acțiune continuă înainte unei acțiuni situate în trecut.</p>	<p>Ei vorbeau de peste două ore, când Mihai a ajuns. Mihai a spus că se uitase la TV la ora 9. Ai fost toată ziua plecată?</p>
<p> trecutul simplu (limba engleză)</p>	<p>Acest timp verbal indică faptul că acțiunea e plasată în trecut sau era o obișnuință în trecut.</p>	<p>El și-a vizitat părinții la fiecare sfârșit de săptămână.</p>

		<p>Ieri am văzut un film. Când am fost mică înotam adesea.</p>
valența verbului	<p>Pe lângă subiect, multe verbe necesită un număr diferit de compliniri, fără de care sensul lor nu este complet. După numărul complinirilor necesare se diferențiază verbe cu un singur, cu două sau trei valențe. Verbele care nu necesită elemente suplimentare au ca subiect elementul impersonal <i>es</i>.</p>	<p>valența 0: <u>Plouă</u>. valența 1: <u>El</u> merge. valența 2: <u>El</u> cântă <u>un cântec</u>. valența 3: <u>El</u> dă <u>nepotului o carte</u>.</p>
verb auxiliar	<p>Verbele auxiliare ajută la formarea anumitor moduri și timpuri compuse ale verbelor sau a diatezei pasive. Ele îndeplinesc doar o funcție gramaticală neavând sens lexical propriu. (<i>a fi, a avea, a vrea</i>)</p>	<p><u>Am cântat</u> un cântec. <u>Voi cânta</u> un cântec. <u>Aș fi cântat</u> un cântec.</p>
verb modal	<p>Verbele modale indică atitudinea vorbitorului față de enunț și a enunțului față de realitate (necesitate, posibilitate, probabilitate, iminență, voință, dorință, irealitate, capacitate: <i>a avea, a da, a fi, a putea, a sta, a trebui, a veni, a vrea, se cade, se cuvine, se pare</i>). Aceste verbe sunt urmate de un verb la modurile conjunctiv, infinitiv, participiu sau supin.</p>	<p>El <u>vrea</u> să vină. <u>Poți</u> să vii. <u>Se cuvine</u> să vii.</p>
verbe de reciprocitate (limba turcă)	<p>Termenul de „reciprocitate” indică faptul că anumite verbe pot exprima o acțiune savârșită de două sau mai multe subiecte, fiecare suferind rezultatul acțiunii celuilalt.</p>	<p>bulmak (a întâlni) → buluşmak (a întâlni pe cineva) tanımak (a cunoaște) → tanışmak (a se cunoaște)</p>

		<p>öpmeK (a săruta) → öpüşmek (a se săruta) vurmak (a bate) → vuruşmak (a se bate) selamlamak (a saluta) → selamlaşmak (a se saluta)</p>
verbe reflexive (limba turcă)	<p>Verbele reflexive indică faptul că acțiunea se răsfrânge asupra subiectului. În limba română se distinge prezenta pronomelui reflexiv în acuzativ sau dativ, pe când în limba turcă acest aspect este exprimat prin verb căruia i se atașează sufixul reflexiv (-n). Un astfel de sufix care se atașează rădăcinii verbului modifică sensul verbului.</p>	<p>yıkamak (a spăla ceva) → yıkanmak (a se spăla) bakmak (a vedea ceva) → bakınmak (a se vedea) taramak (a pieptăna ceva) → taranmak (a se pieptăna)</p>
verbul	<p>Verbele exprimă acțiuni, procese sau stări. Ele se conjugă.</p>	<p>El <u>muncește</u> astăzi. Iarba <u>crește</u>. Copilul <u>plânge</u>.</p>
viitorul propriu-zis	<p>Viitorul indică o acțiune ce se va desfășura după momentul vorbirii. Viitorul are forme literare pentru limba scrisă și limba vorbită. Viitorul simplu (viitorul pentru limba scrisă) este alcătuit din forme specifice ale verbului <i>a avea</i> + infinitivul verbului de conjugat. Viitorul pentru limba vorbită se formează după cum urmează: - <i>o</i> invariabil+conjunctivul verbului de conjugat: <i>o să învăț</i> - verbul <i>a avea</i> la indicativ prezent + conjunctivul verbului de conjugat: <i>am să învăț</i></p>	<p>eu <u>voi</u> învăța tu <u>vei</u> învăța el/ea <u>va</u> învăța noi <u>vom</u> învăța voi <u>veți</u> învăța ei/ele <u>vor</u> învăța</p>

	- forme ale verbului <i>a vrea</i> rezultate din căderea consoanei <i>v</i> + infinitivul verbului de conjugat: <i>oi învăța</i> .	
viitorul anterior	Arată o acțiune viitoare terminată înaintea altei acțiuni viitoare. Este un timp verbal învechit, care a fost înlocuit în limba vorbită de viitorul propriu-zis. Este alcătuit din: verbul auxiliar <i>a fi</i> la viitor + participiul verbului de conjugat: <i>voi fi învățat</i> .	Luna viitoare el își <u>va fi încheiat</u> stagiul de perfecționare. Măine <u>voi fi trimis</u> scrisoarea.
viitorul (limba greacă)	În limba greacă există trei forme de viitor: viitorul scurt, viitorul continuu și cel anterior.	
viitorul anterior (limba greacă)	Arată o acțiune viitoare terminată înaintea altei acțiuni viitoare.	Luna viitoare el își va fi încheiat stagiul de perfecționare. Măine voi fi trimis scrisoarea.
viitorul continuu (limba engleză)	Acest timp verbal exprimă faptul că la un anumit timp în viitor acțiunea e în desfășurare (începuse înainte de acel moment/ timp) sau că o acțiune viitoare se va întinde pe toată durata viitoare.	Ea va scrie scrisori toata ziua. Mă voi uita la TV când ea va sosi.
viitorul continuu (limba greacă)	Viitorul continuu indică o acțiune ce se va desfășura continuu în viitorul. Acest viitor este alcătuit din particular $\theta\alpha$ + forma de prezent a verbului de conjugat.	eu voi învăța tu vei învăța el/ea va învăța noi vom învăța voi veți învăța

		ei/ele vor învăța
viitorul perfect (limba engleză)	Se folosește pentru acțiuni viitoare care se termină înaintea altei acțiuni/altui eveniment viitor.	El va fi lucrat 20 de ani pentru aceasta companie, în momentul când se va pensiona. Până în ianuarie viitor îmi voi fi primit premiul.
viitorul perfect continuu (limba engleză)	Se folosește pentru acțiuni viitoare care încep și nu se termină înaintea altei acțiuni/altui eveniment viitor.	El va fi lucrat 20 de ani pentru această companie (și va continua să lucreze) în momentul când ea se va pensiona.)
viitorul simplu (going to) (limba engleză)	Pentru acțiunile planificate în viitor nu se folosește viitorul simplu ci „to be going to” sau simple present continuous. Dacă acțiunea e planificată în decursul a câtorva zile sau e vorba de o activitate repetitivă în viitor de regulă se folosește viitorul format cu „to be going to”. Dacă acțiunea e planificată mult mai târziu în viitor de regulă se folosește prezentul simplu continuu. Viitorul format cu „to be going to” are nuanță de viitor apropiat; cel format cu prezentul simplu continuu nu are o nuanță de acest fel.	Îmi planific/ Intenționez să merg vineri la acel film. Mihai se mută luna viitoare. Măine voi vorbi cu părinții tăi.
viitorul simplu (limba engleză)	Indică defășurarea unei acțiuni în viitor sau o decizie spontană.	Fiul nostru va juca în fiecare joi fotbal. Voi fi mâine acolo.